

Ο Μικρός

925

ΗΡΩΣ

Το Μυστήριο
των Φαραώ

ΩΣΙΣ

Τό Μυστήριο τῶν Φαραῶ

Στὴ χώρα τῶν Φαραῶ

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ἔχουν πάθει τρομακτικὴ καταστροφὴ μὲ τὴν ἀντεπίθεσι τοῦ Παιδιοῦ-Φάντασμα (*). Μὲ τὴ βόμβα, ποὺ ὁ Γιώργος Θαλάσσης χρησιμοποίησε ἐναντίον τοῦ κτιρίου, ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῇ οἱ ἱκανώτεροι μυστικοὶ πράκτορες τῶν Γερμανῶν μὲ ἐπικεφαλῇ τὸν φοβερὸν Δήμιο τοῦ Βερολίνου, τὸ κτίριο ἀνατινάχτηκε καὶ ἄρπαξε φωτιὰ καὶ κανέννας ἀπὸ τοὺς πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ δὲ σώθηκε. Μόνο ὁ ἴδιος ὁ Δήμιος τοῦ Βερολίνου δὲν σκο-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 224, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ Δράκος τοῦ Βερολίνου»

τώθηκε επί τόπου. Τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὶς φλόγες ζωντανό, ἀλλὰ θάρεϊα τραυματισμένο, καὶ πέθανε λίγες ὥρες ἀργότερα, ἀπαλλάσσοντας τὸν κόσμον αὐτὸ ἀπὸ τῆς σατανικῆς παρουσίας του.

Αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη νίκη γιὰ τὴν πατριωτικὴ ὀργάνωσι τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα. Ἐκεῖνοι, ποὺ μελετοῦσαν τὴ σφαγὴ τῶν πατριωτῶν, δὲν ὑπάρχουν πιά! Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κάνει τὸν Σπίθα νὰ χάσῃ τὰ λογικά του, δὲν ὑπάρχει πιά!

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει ὠφελήσει τὸ δυστυχισμένο παιδί μὲ τὸ ἀχόρταγο στομάχι. Ὁ θάνατος τοῦ Στάγκεν δὲν ξανάδωσε στὸ Σπίθα τὰ λογικά του. Τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί εἶναι πάντα τρελλό. Τρώει ὅ,τι τοῦ δίνουν καὶ τραγουδάει. Τραγουδάει ἀλλόκοτα τραγούδια, ποὺ δὲν ἔχουν νόημα καὶ ποὺ ἀφοροῦν πάντα φανητὰ:

«Πάνω στὸ τραπέζι,
ἓνα μπουτὶ παίζει
μ' ἓνα γουρουνόπουλο!
Καὶ πιὸ κεῖ γελάει
καὶ χοροπηδαεῖ
τὸ ψητὸ κοτόπουλο!
Τὸ ψητὸ τὸ χέλι
κι' ἓνα ὠραῖο καρθέλι
στέκουν φάτσα - φάτσα!
Κι' ἡ γλυκειὰ μπουγάτσα
παίζει τὸ κρυφτὸ
μ' ἓνα παγωτό!...».

Ὁ Διαβολάκος εἶναι καθισμένος ὀλην ὥρα κοντὰ στὸν τρελλὸ φίλο του γιὰ νὰ τὸν

περιποιῇται καὶ νὰ τὸν προσέχη. Τώρα, τὰ χέρια τοῦ Σπίθα δὲν εἶναι πιά δεμένα. Τὸ τρελλὸ παιδί ἔχει πάψει νὰ εἶναι ἐπικίνδυνον. Δὲν ἀναγνωρίζει πάντα τοὺς φίλους του, ἀλλὰ καὶ δὲν δοκιμάζει, ὅπως στὴν ἀρχή, νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τους. Κάθε τόσο ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ψυχιάτρους τῆς Ἀθήνας ἔρχεται γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ Σπίθα. Μὰ πάντα ἡ διάγνωσις εἶναι:

— Μόνο μιὰ πολὺ δυνατὴ συγκίνησι μπορεῖ νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὰ λογικά του! Χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι θέβαισ αὐτό. Μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ τὶς πιὸ δυνατὲς συγκινήσεις τοῦ κόσμου καὶ νὰ μείνῃ τρελλὸς ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του!

Τὰ ἡρωϊκὰ παιδιὰ μένουν γιὰ μερικὲς μέρες κρυμμένα μέσα στὸ σπῆτι τους, γιὰτὶ οἱ Γερμανοὶ ἔχουν κινητοποιήσει χιλιάδες πράκτορες γιὰ νὰ τὰ ἀνακαλύψουν. Ξαφνικά, ἓνα ἀπόγευμα, ἔνα σιγανὸ ρυθμικὸ σφύριγμα ἀπὸ ἓνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ δείχνει ὅτι τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο θέλει νὰ μεταδώσῃ μὲ τὸν ἀσύρματό ἔνα μήνυμα στὸ Παιδί - Φάντασμα.

Ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Κατερίνα περνοῦν στὸ δωμάτιο αὐτό, ἀφήνοντας τὸ Διαβολάκο κοντὰ στὸ Σπίθα. Τὸ Παιδί - Φάντασμα πιέζει ἓνα κρυφὸ κουμπὶ στὸν τοῖχο καὶ μιὰ κρύπτη ἀποκαλύπτεται.

Μιά συσκευή άσυρμάτου φανερώνεται μέσα σ' ένα μυστικό άνοιγμα του τοίχου. Γυρίζει ένα διακόπτη, ρυθμίζει τη συσκευή στο μήκος κύματος του Συμμαχικού Στρατηγείου και λέει:

«Έδω Παιδί - Φάντασμα! 'Ακούω!».

«Έδω Χ-1! "Άκουσε Παιδί - Φάντασμα! Θέλουμε πάλι τη βοήθειά σου. Συμβαίνει στην Αίγυπτο κάτι που μάς έχει σαστίσει. Οι καλύτεροι πράκτορές μας και τὰ πιό επιδέξια λαγωνικά μας δὲν ἔχουν καταφέρει νὰ βγάλουν ἄκρη, παρὰ τὶς προσπάθειές τους. Νὰ τί συμβαίνει. Σπουδαία ἔγγραφα καὶ μυστικά διαρρέουν κάθε τόσο ἀπὸ τὸ στρατηγείο μας, χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ καταλάβουμε πῶς. Φαίνεται ὅτι οἱ Γερμανοὶ χρησιμοποιοῦν αὐτὴ τὴ φορά πρᾶκτορες πολὺ πιό ἱκανοὺς ἀπὸ ποτέ, γιατί δὲν ἀφήνουν πίσω τους κανένα ἀπολύτως ἔχνος!...».

Ὁ ἀρχιστράτηγος σωπαίνει γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἔπειτα προσθέτει:

«Χρειαζόμαστε τὴν βοήθειά σου, Παιδί - Φάντασμα. Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά θὰ σοὺ ζητήσω νὰ ἔρθης στὴν Αἴγυπτο. Καὶ πρέπει...».

«Ξέρετε ὅτι εἶμαι πάντα στὴ διάθεσι τῶν Συμμάχων τῆς πατρίδας μου, τὸν διακόπτει τὸ Ἑλληνόπουλο. Θὰ ξεκινήσω ἀμέσως. Ἔχετε καιρονόμηση τὸν τρόπο τοῦ τα-

ξιδιοῦ μου;»

«Ναί! Ἀπόψε, τὰ μεσάνυχτα ἕνα ἐλικόπτερο θὰ προσγειωθῇ στὴν ἀνατολικὴ πλαγιά τοῦ Ὑμηττοῦ, τὴν ὥρα μιᾶς ἀεροπορικῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Τατοῦ. Θὰ τὸ περιμένετε στὸ σημεῖο...».

Καὶ περιγράφει ποῦ ἀκριβῶς τὸ Παιδί - Φάντασμα πρέπει νὰ περιμένῃ τὸ ἐλικόπτερο. Ὁ Γιώργος διακόπτει τὴν ἐκπομπὴ καὶ γυρίζει μὲ τὴν Κατερίνα στὸ ἄλλο δωμάτιο, ὅπου εἶναι ὁ Διαβολάκος μὲ τὸ Σπίθα.

— Ἄκουσε Διαβολάκο, λέει ὁ Γιώργος. Πρέπει νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Κάιρο. Θὰ πάω μὲ τὴν Κατερίνα. Ἐσὺ θὰ μείνῃς μὲ τὸ Σπίθα, πού, στὴν κατάστασι ποὺ εἶναι, δὲν μπορούμε βέβαια νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας...

— Μανούλα μου! ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ τρελοῦ παιδιοῦ. Κάιρο! Κάιρο! Καρπούζια καὶ πεπόνια καὶ μπανάνες! Μανούλα μου! Ἔτσι μούρχεται νὰ διαγκώσω τό.. χέρι μου ἀπὸ τὴ λιγούρα!

Τὰ φρύδια τοῦ Γιώργου ζαρώνουν. Μιὰ σκέψι περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του. Πρέπει νὰ πάρῃ τὸ τρελλὸ παιδί μαζί του! Στὸ Κάιρο, ἴσως τοῦ κάνει καλὸ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος. Καί, ἂν δὲν γίνῃ καλὰ, θὰ μπορέσῃ ἴσως νὰ τὸν βάλῃ σὲ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινικὴ. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἀφήσῃ στὴν Ἑλλάδα, τὴν ὑπόδουλη στοὺς Γερμανοὺς, ἕνα τρελλὸ παιδί.

— Θαρρήτε κι' έσείς μαζί μας, λέει. Ετοιμαστήτε παιδιά! Φεύγουμε απόψε τὰ μεσάνυχτα μ' ένα ελικόπτερο από τὸν Ὑμηττό. Επομένως πρέπει νὰ ξεκινήσουμε σὲ λίγο...

Ἡ ὑπόνομος

Ο ΤΑΝ τὰ Ἑλληνόπουλα, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα σύντομο ταξίδι πάνω ἀπὸ τὴ Μεσόγειο μὲ τὸ ελικόπτερο, φτάνουν στὸ Κάιρο, ὃ Γιώργος ἀφήνει τοὺς φίλους του σ' ἓνα ξενοδοχεῖο, ὅπου τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο ἔχει κιόλας κρατήσει δυὸ δωμάτια γιὰ τοὺς

τέσσερις μικροὺς ἥρωες, καὶ πηγαίνει ἀμέσως νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀρχιστράτηγο στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του, μέσα στὸ κτίριο τοῦ Στρατηγεῖου.

Ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων Μέσης Ἀνατολῆς υποδέχεται τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ χαρά, σφίγγοντάς του θερμὰ τὸ χέρι.

—Κάθισε, Παιδί - Φάντασμα, τοῦ λέει. Ἐχω νέα νὰ σοῦ πῶ. Πολὺ ἐνδιαφέροντα νέα. Ἐξακριβώσαμε πῶς γίνονται οἱ κλοπές τῶν ἐγγράφων ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο μας.

— ὦ! κάνει ὃ Γιώργος. Τότε ἦταν περιττὸ τὸ ταξίδι μας!

— Καθόλου, λέει ὃ ἀρχι-

Νοιώθει τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του!

— Μιά φωνή καὶ χάθηκες!, λέει ὁ Γιώργος στὸ Γερμανό.

στράτηγος. Πολὺ θὰ τὸ ἤθελα νὰ εἶχαμε τελειώσει μὲ τὴν ἱστορία αὐτὴ καὶ νὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ νὰ σὲ περιποιηθῶ σὰν ἐπισκέπτη καὶ ὄχι νὰ σὲ φορτώσω δουλειά καὶ κινδύνους! "Ακουσε... 'Ανακαλύψαμε πῶς γίνονταν οἱ κλοπὲς τῶν ἐγγράφων." Ἐπειτα ἀπὸ προσεκτικὲς ἐξετάσεις διαπιστώσαμε ὅτι κάθε τόσο κάποιος ἢ κάποιοι ἐμπαιναν στὸ στρατηγεῖο τὴ νύχτα, μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς ὑπονόμου, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δόχη τοῦ Νεῖλου καὶ καταλήγει στὰ ὑπόγεια τοῦ κτιρίου! "Ἔτσι, χωρὶς οἱ φρουροὶ νὰ ὑποψιάζωνται τὸ πα-

ραμικρό, οἱ μυστηριώδεις ἐπισκέπτες μποροῦσαν μὲ τὴν ἡσυχία τους νὰ ψάχνουν τὰ γραφεῖα καὶ νὰ κλέβουν ἐγγράφα.

—Μὰ κάνει ὁ Γιώργος, δὲν ἦσαν μέσα σὲ χρηματοκιβώτια τὰ ἐγγράφα;

—'Ασφαλῶς! Κι' ὅμως ἀνακαλύψαμε ἴχνη ποὺ ἔδειχναν ὅτι οἱ ἐπισκέπτες μας κατῶρθωναν ν' ἀνοίγουν καὶ τὰ χρηματοκιβώτια μὲ μεγάλη εὐκολία. "Ὅπως μοῦ εἶπαν οἱ εἰδικοί μας, τὴ δουλειά αὐτὴ τὴν ἔκαναν ἀληθινοὶ διαρρηκτες καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς καλότερους, ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο..

—Χμ! μουνμουρίζει ὁ Γι-

ᾠργος. Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω. Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ἐπιστρατεύσει γι' αὐτὴ τὴν δουλειὰ τοὺς καλύτερους διαρρήκτες ποὺ διαθέτει ἡ πατρίδα τους! Ἀσφαλῶς τοὺς ἐβγάλαν ἀπὸ τὶς φυλακὲς καὶ τοὺς μετέβαλαν σὲ πράκτορες!

Ὁ ἀρχιστράτηγος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι καὶ ἡ δική μας γνώμη. Ὅταν καταλάβουμε τί συνέβαινε, ἀποφασίσαμε νὰ τοὺς στήσουμε παγίδα καὶ ἐγκαταστήσαμε μέσα στὴν ὑπόνομο φρουροὺς. Μὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κάτι μυρίστηκαν γιατί δὲν ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω γιὰ κάτι, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα. Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ βρῆτε ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, ἢ καμμιάς ἄλλης ἀστυνομίας, φωτογραφίες ὄλων τῶν Γερμανῶν διαρρηκτῶν, ποὺ ἦσαν γνωστοὶ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, μαζὶ μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν;

— Βεβαίως! Ἐχω κιόλας δώσει τὶς σχετικὲς διαταγὲς καὶ ἐλπίζω ὅτι σὲ λίγες ὧρες θὰ ἔχουμε ἀπάντησι ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ τὴ Νέα Ὠρκη.

— Τώρα, λέει ὁ Γιώργος, θὰ ἠθελὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ὑπόνομο. Εἶναι πάντα οἱ φρουροὶ ἐκεῖ κάτω;

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι μέσα στὴν ὑπόνομο πιά. Στέκονται κοντὰ στὴν ἐξοδὸ τῆς στὰ ὑπόγεια τοῦ κτιρίου μας. Θὰ σὲ ὀδηγήσω ὥς ἐκεῖ κάτω. Ἐπειτα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς ν' ἀνέβω πάλι ἐπάνω γιατί ἔχω ἐπεύγουσες δουλειὲς νὰ τελειώσω.

Ὁ ἀρχιστράτηγος ὀδηγεῖ τὸ Παιδί - Φάντασμα στὸ ὑπόγειο, τὸν περνᾷ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς καὶ γυρίζει στὸ γραφεῖο του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, ἀφοῦ περνᾷ ἀπὸ ἓνα ἀνοιγμά τοῦ τοίχου, κατεβαίνει μιὰ σκάλα καὶ βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ ὑπόνομο, ὕψους δύο μέτρων καὶ πλάτους ἑνός. Οἱ τοῖχοι τῆς στάζουν νερὰ ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Μαῦρο σκοτάδι ἐπικρατεῖ ἐκεῖ κάτω καὶ ὁ Γιώργος ἀνάβει ἓνα φανάρι ποὺ ἔχει μαζὶ του. Προχωρεῖ μὲ ἀργὰ βήματα, ἐξετάζοντας τοὺς τοίχους καὶ τὸ λασπῶδες ἔδαφος. Τοῦ προκαλεῖ ἐντύπωσι ὅτι ἡ λάσπη, ποὺ σχηματίζεται χάμω ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς ὑγρασίας, ἔχει ἓνα κατὰμαυρο χρῶμα. Ἡ ὑπόνομος εἶναι ἀρκετὰ μακρὰ καὶ ἐπικλινής. Ὁ Γιώργος βαδίζει μὲ προσοχὴ καὶ προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ γλιστρήσῃ καὶ πέσῃ πάνω στὴ λάσπη.

Ξαφνικὰ, σταματάει. Τὰ μάτια του σπιθίζουν παράξενα. Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του καρφώνεται σὲ ἓνα σημεῖο τοῦ ἔδαφους.

Τζών Χόπκιν

ΜΕΣΑ από τη λάσπη, προεξέχει ένα γυαλιστερό αντικείμενο, ένα μυτερό πραγματάκι, με λεία επιφάνει. Ο Γιώργος σκύβει, το πιάνει από την άκρη και τραβάει. Μέσα από τη λάσπη, βγαίνει ένα τετράγωνο φακελλάκι από ζελατίνα, από εκείνα στα οποία βάζουν τα δελτία ταυτότητας. Μέσα του περιέχει μία ταυτότητα και ένα χαρτάκι.

Τό Έλληνόπουλο καθαρίζει με την παλάμη του την ζελατίνα και διαβάζει πάνω στην ταυτότητα, πού είναι αγγλικής προελεύσεως και έχει την σφραγίδα των αγγλικών αρχών της Αιγύπτου:

«Τζών Χόπκιν, "Αγγλος υπήκοος, έτών 31, υπάλληλος εταιρίας «Σέλ». Κατοικία: Κάιρο, οδός...».

Έξετάζει τη φωτογραφία. Απεικονίζει ένα ξανθό άντρα με λεπτό μουστάκι, κα-

νονικά χαρακτηριστικά και σκληρά μάτια. Τραβάει το χαρτάκι μέσα από τη ζελατίνα. Περιέχει μία αίνιγμα-τική φράση:

«13- 3) 22.30' — 'Επίγειος Παράδεισος — συν. μπύρα-παρ. κρασί».

Ο Γιώργος μένει για λίγες στιγμές κυττάζοντας την ταυτότητα και το σημείωμα με τα φρύδια ζαρωμένα. Έπειτα, συνεχίζει το δρόμο του. Φτάνει στην άλλη άκρη της ύπνομου και βγαίνει σ' ένα έρημο σημείο της οχθής του Νείλου, ανάμεσα σε θάμνους και καλύμια. Δέ βρίσκει εκεί τίποτε αξιόλογο και γυρίζει πίσω στην ύπνομο και στο κτίριο του στρατηγείου. Σκουπίζει καλά στο υπόγειο τα λερωμένα από τη μαύρη λάσπη παπούτσια του και ανεβαίνει στο γραφείο του αρχιστράτηγου.

Άκουμπάει πάνω στο τραπέζι του την ταυτότητα, χωρίς όμως το χαρτάκι, πού προτιμάει να το κρατήσει στην τσέπη του.

— Γνωρίζετε αυτόν τον άνθρωπο, στρατηγέ μου; ρωτάει.

Ο αρχιστράτηγος έξετάζει την ταυτότητα και ρωτάει:

— Ποιά την βρήκες, Παιδί - Φάντασμα;

— Στην ύπνομο, μισοχωμένη μέσα στη λάσπη.

— Ω! Παρίεργο! Γνωρίζω καλά τον Τζών Χόπκιν. Ήρ-

θε από την 'Αγγλία πρό μηνών και εργάζεται στην εταιρία «Σέλ». Είναι ειδικός στα πετρέλαια και γι' αυτό δεν έχει επιστρατευθή. Έχω συναντηθή επανειλημμένως μαζί του και οι έντυπώσεις μου για το άτομό του είναι καλές. Πώς όμως θρέθηκε η ταυτότης του μέσα στην ύπνομο;

—Αυτό είναι κάτι που πρέπει να το εξετάσουμε. Θα σ'α παρακαλέσω όμως να αφήσετε έμένα να ενεργήσω όπως ξέρω.

—Βεβαίως! Έχω απόλυτη έμπιστοσύνη, σε σένα, παιδί μου! "Α, ναί! Ξέχασα να σου πω, τι λίγες στιγμές μετά την κάθοδό σου στην ύ-

πόνομο, έφτασαν με ειδικό αεροπλάνο από το Λονδίνο οι φάκελλοι μερικτών από τους πιδ γνωστούς και διακεκριμένους Γερμανούς διαρρηκτες, που υπήρχαν στα αρχεία της Σκώτλαντ Γουάρντ. Δεν άνοιξα ακόμη το δέμα. Μπορείς να το εξετάσης. Είναι εκεί στο μικρό τραπέζι.

Πραγματικά ένα μικρό δέμα είναι τοποθετημένο πάνω σ' ένα τραπέζι μέσα στο γραφείο του αρχιστρατήγου. Ο Γιώργος το ανοίγει. Περιέχει τέσσερις φακέλλους. Τους μελετάει με προσοχή και άποτυπώνει στην μνήμη του τα ονόματα, τα χαρακτηριστικά και τις αλ-

Τὰ τέσσερα παιδιά σηκώνουν τὰ χέρια τους ψηλά!

‘Αντιδρούν όλοι μαζί σαν ένας άνθρωπος!

λες λεπτομέρειες για τον καθένα από τους τέσσερις Γερμανούς διαρρηκτες.

Παίρνει μιά από τις φωτογραφίες και την άκουμπάει μπροστά στον αρχιστράτηγο.

— Τί γνώμη έχετε για τον άνθρωπο αυτό, στρατηγέ μου;

‘Ο αρχιστράτηγος εξετάζει τη φωτογραφία και ανασηκώνει τους ώμους του. Τη γυρίζει ανάποδα και διαβάζει στη ράχι της: «Ρούντολφ Χόφμαν».

— Τί γνώμη μπορώ νά έχω; Τί θέλεις νά πης, Παιδί-Φάντασμα;

‘Ο Γιώργος παίρνει ένα

μολύβι από τὸ τραπέζι και σχεδιάζει ένα λεπτό μoustάκι στο επάνω χέλι του Χόφμαν. Μιά κραυγή εκπλήξεως ξεπηδάει από τὰ χείλη του αρχιστράτηγου.

— Είναι... είναι... ίδιος δ Χόπκιν! Είναι δυνατόν;

— Πρόκειται για τον ίδιο άνθρωπο!, λέει ο Γιώργος. ‘Ο Χόπκιν δέν είναι άλλος από τον Γερμανό διαρρηκτη Ρούντολφ Χόφμαν!

— Μά πώς είναι δυνατόν; Πώς απέκτησε την ταυτότητα ο Χόπκιν και πώς έστάλη έδω από τὸ Λονδίνο;

— Αυτό, στρατηγέ μου, δείχνει ότι η δργάνωσις τών έχθρων μας είναι πολύ κα-

λή! Διαθέτουν μεγάλα μέσα και έχουν πράκτορες στο Λονδίνο και μάλιστα μεταξύ των άστυνομικών της Σκώτλαντ Γυάρντ και των πρακτόρων της 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις! Και να είσθε βέβαιος ότι, αυτή τη στιγμή, ο Χόπκιν έχει κάνει φτερά. Οί σύντροφοί του στο Λονδίνο θα έσπευσαν να τον πληροφορήσουν ότι το στρατηγείο σας έζητησε φωτογραφίες και φακέλλους των Γερμανών διαρρηκτών που ήσαν γνωστοί πριν από τον πόλεμο και ο φίλος μας, καταλαβαίνοντας ότι κινδυνεύει να αποκαλυφθή και να συλληφθή, θα έχη σπεύσει να εξαφανισθή ως Χόπκιν!

— Θα τὸ μάθουμε αυτό! Θα στείλω να τὸν συλλάβω!

Μισή ώρα αργότερα, οι άνθρωποι, που ο αρχιστράτηγος είχε στείλει για να συλλάβουν τὸν Χόπκιν, επιστρέφουν άπρακτοι.

— Τὸ πουλί έκανε φτερά, τοῦ λένε. Δέν ήταν στὸ γραφείο του στὴν εταιρία «Σέλ» όπου εργάζεται. Πήγαμε σπίτι του, αλλά δέν ήταν οὔτε εκεί. Είχε μαζέψει όλα τὰ πράγματά του και είχε φύγει!

— Είχες δίκιο, παιδί μου! λέει ὁ αρχιστράτηγος στὸ Γιώργο. Έχεις πάντα δίκιο. Καί τώρα; Τί θὰ κάνουμε τώρα πού τὸ πουλί μᾶς ξέφυγε;

— Θα τοῦ στήσω μιά πα-

γίδα! λέει ὁ Γιώργος χαμογελώντας. "Αν ἡ παγίδα πιᾶση, τότε ὁ ἀγαπητός μας Χόπκιν ἢ Χόφμαν ἢ ὅπως ἀλλοιῶς λέγεται, θὰ πέση στὰ χέρια μας!

«Επίγειος Παράδεισος»

ΕΙΝΑΙ δυὸ ὥρες τώρα, πού ὁ Γιώργος, κλεισμένος στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο δωμάτια πού ἔχει μὲ τοὺς φίλους του στὸ ξενοδοχείο μελετᾷ τὸ σημείωμα πού εἶχε βρῆ μέσα στὴ ζελατίνα τῆς ταυτότητος τοῦ Χόπκιν. Στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο ἀκούγονται τὰ τραγούδια τοῦ τρελλοῦ πάντα Σπίθα, πού τρώει ἀδιάκοπα φρούτα καὶ ψητὰ τὰ ὁποῖα τοῦ κουβαλάει ὁ Διαβολᾶκος ἀπὸ τὰ καταστήματα τοῦ Καΐρου. Τὸ δυστυχισμένο παιδί ἔχει γίνει τώρα ἀκόμῃ πιὸ ἡρεμὸ καὶ δέχεται πιά νὰ τὸν πλησιάζουν ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα. Έξακολουθεῖ ὅμως πάντα νὰ μὴν τοὺς ἀναγνωρίζῃ.

Ξαφνικά ὁ Γιώργος ἀνα-

σκιρτάει. Πώς δὲν εἶχε καταλάβει τόσον ὥρα τὸ νόημα τοῦ μυστηριώδους σημειώματος;

«13 — 3) 22.30'. 'Επίγειος Παράδεισος — Συν. μύρα—παρ. κρασί».

Σίγουρα, αὐτὸ σημαίνει: «Στὶς 13 Μαρτίου, ὥρα 10.30' τὸ βράδυ, στὸν 'Επίγειο Παράδεισο. Σύνθημα Μύρα. Παρασύνθημα Κρασί».

Πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ ἕνα ραντεβού ποῦ θὰ γίνη σὲ κάποιο μέρος, κέντρο ἢ κάτι παρόμοιο, ποῦ λέγεται 'Επίγειος Παράδεισος.

Παίρνει τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ τὸν ἀνοίγει. Ξεφυλλίζει τὶς σελίδες του μὲ περτωδεις κινήσεις καὶ ξαφνικὰ ἀφήνει μιὰ κραυγή.

Ἐπάρχει ἕνα κέντρο, ποῦ λέγεται «'Επίγειος Παράδεισος»! Τί κέντρο ὅμως εἶναι αὐτό;

Παίρνει στὸ τηλέφωνο τὸν ἀρχιστράτηγο καὶ μαθαίνει ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ταβέρνα, σὲ μιὰ ὄχι καὶ τόσο καλόφημη συνοικία τοῦ Καΐρου. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔχει ραντεβού ὁ Χόσκιν στίς...

Ἀναπνέει. Μά... σήμερα εἶναι 13 Μαρτίου! Καὶ ἡ ὥρα εἶναι δέκα παρὰ τέταρτο! Μόλις προλαβαίνει νὰ πάη στὸ ραντεβού κι' αὐτός.

Περνάει στὸ διπλανὸ δωμάτιο τρέχοντας, παίρνει τὸ πιστόλι του, ἐξηγεῖ στὴν Κατερίνα καὶ στὸ Διαβολάκο ὅτι πρέπει νὰ πάη κάπου μό-

νος του, τοὺς συνιστᾷ νὰ προσέχουν τὸν Σπίθα καὶ φεύγει, πρὶν ἢ Κατερίνα βρῇ τὸν καιρὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ πάη μαζί του.

Παίρνει ἕνα ταξί καὶ λέει στὸ σωφὲρ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ κέντρο «'Επίγειος Παράδεισος». Εἶναι δέκα καὶ τέταρτο, ὅταν τὸ ταξί σταματάει σὲ μιὰ πλατεῖα μὲ χαμηλὰ βρώμικα κτ'ῖρια, γεμάτη λάσπες καὶ ζητιάνους. Ὑποπτοὶ διαβάτες τὴν διασχίζουν καὶ τὸ σκοτάδι, λόγω τῆς συσκοτίσεως, εἶναι μαῦρο.

Ὁ Γιώργος ἀφήνει τὸ ταξί καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ κέντρο «'Επίγειος Παράδεισος» ποῦ τοῦ ἔδειξε ὁ σωφὲρ. Εἶναι ἕνα κοντόχοντρο κτίριο. Οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα εἶναι κλειστὰ λόγω τῆς συκοτίσεως καὶ πρέπει νὰ πάη κανεὶς πολὺ κοντὰ γιὰ νὰ διακρίνῃ φῶς ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας τῆς εἰσόδου.

Τὸ τολμηρὸ παιδί πιάνει τὸ πόμολο, τὸ γυρίζει καὶ σπρώχνει. Μπαίνει μέσα καὶ κλείνει βιαστικὰ πίσω του τὴν πόρτα. Βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα γεμάτη ἀπὸ κόσμος, μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα ἀπὸ καπνοὺς τσιγάρων, ναργυλέδων καὶ τσίρκας τῆς κουζίνας.

Κανένας δὲν προσέχει τὴν ἀφιξί του. Ἡ ταβέρνα αὐτὴ μὲ τὸ τόσο μεγαλοπρεπὲς δόγμα εἶναι καὶ ἐστιατόριον

και αρκετοί νεαροί της ηλικίας του Γιώργου βρίσκονται εκεί μέσα για να γευματίσουν. Είναι μικροί εργάτες των εργοστασίων που δουλεύουν σε αδιάκοπες βάρδιες λόγω του πολέμου.

Οι περισσότεροι είναι Αιγύπτιοι, αλλά υπάρχουν και αρκετοί Ευρωπαίοι, γιατί, όπως του είπε ο αρχιστρατήγος, τα φαγητά στον «Έπιγειο Παράδεισο» είναι από τα πιο νόστιμα του κόσμου.

Το Παιδί - Φάντασμα κάνει άργα το γύρο της αίθουσας, κάνοντας τάχα ότι ψάχνει να βρή μέρος για να καθήσει. Τα μάτια του έρευνούν ένα προς ένα τα πρόσωπα όλων των πελατών. Απογοητεύεται. Δέ βρίσκει κανένα που να μοιάζει έστω και λίγο με τον Χόπκιν.

Τέλος, κάθεται σ' ένα τραπεζάκι, έτσι ώστε να μπορεί να παρακολουθή την πόρτα, και παραγγέλλει φαγητό. Ρίχνει μια ματιά στους ανθρώπους που είναι καθισμένοι στα γειτονικά τραπέζια, για να ξέρη απλώς ποιούς έχει για γείτονές του, και... άνασκιρτάει. "Ενας από αυτούς, καθισμένος σ' ένα τραπέζι τρία μόνο μέτρα από το τραπέζι του Έλληνόπουλου, τραβάει την προσοχή του. Κάτι στον άνθρωπο αυτό δεν είναι κανονικό, μά ο Γιώργος δεν μπορεί να καταλάβει τί είναι αυτό. Ξαφνικά, καταλαβαίνει. Τα κατάμαυ-

ρα μαλλιά του γείτονά του δεν είναι αληθινά! Είναι ψεύτικα! Ο άνθρωπος αυτός φορεί περούκα! Τα έξησκημένα μάτια του Παιδιού - Φάντασμα ξεχωρίζουν την περούκα και διακρίνουν επίσης ότι τα μαύρα φρύδια του είναι τόσο αληθινά και τόσο φυσικά, όσο και τα μαλλιά του!

Σιγά - σιγά κάτω από το βλέμμα του Παιδιού - Φάντασμα, τα χαρακτηριστικά του μυστηριώδους αυτού ανθρώπου προβάλλουν για το Έλληνόπουλο κάτω από τη μεταμφίεσή του. Είναι ο Χόπκιν! Δέ χωρεί καμμιά αμφιβολία γι' αυτό!

Ο διαρρήκτης - κατάσκοπος είναι σκυμμένος στο πιάτο του και τρώει με όρεξη. Κάθε τόσο όμως ρίχνει μια ματιά στο ρολόι του. Το ίδιο κάνει κι' ο Γιώργος. Η ώρα είναι δέκα και είκοσι πέντε λεπτά.

Στις δέκα και μισή ακριβώς, η πόρτα του κέντρου ανοίγει και ένας άντρας κάνει την εμφάνισή του. Είναι Ευρωπαίος και φορεί στολή "Αγγλου υπαξιωματικού. Μπαίνει μέσα και ρίχνει μια ματιά γύρω. "Όταν το βλέμμα του φτάνει στον Χόπκιν, ο τελευταίος σηκώνει το χέρι του και του κάνει ένα νεύμα. Ο νεοφερμένος πλησιάζει στο τραπέζι του και λέει τόσο σιγανά, ώστε ο Γιώργος δέ θα άκουγε τίποτα αν τα αυτιά του δεν ή-

σαν εξησκημένα και αν δεν ήξερε τί ακριβώς επρόκειτο να πουν.

—Μπώρα, λέει ο νεοφερμένος.

—Κρασί, απαντάει ο Χόπκιν.

Ο υπαξιωματικός κάθεται στο τραπέζι του διαρρήκτη και φωνάζει το γκαρσόνι για να του παραγγείλει φαγητό. Όταν το γκαρσόνι απομακρύνεται, οι δυο άντρες αρχίζουν να κουβεντιάζουν. Οι φωνές τους όμως είναι τόσο σιγανές ώστε ο Γιώργος δεν μπορεί ν' ακούσει τίποτε. Ανάμεσα όμως στα πολλά προσόντα του θαυμαστού Έλ ληνόπουλου είναι και η ικανότητά του να διαβάζει στα χείλη των άλλων τα λόγια που αυτοί προφέρουν, χωρίς ν' ακούει καν τη φωνή τους. "Έχει γυμναστή σ' αυτό..."

Δυστυχώς όμως, οι άνθρωποι που παρακολουθεί έχουν καθήσει έτσι ώστε δε βλέπει παρά μόνο την πλάτη του Χόπκιν και το πρόσωπο του άλλου. Συγκεντρώνει λοιπόν όλη τη προσοχή του στα χείλη του τελευταίου. Διαβάζει:

—Τί νέα υπάρχουν; Γιατί είσαι μεταμφιεσμένος;

Ο Χόπκιν κάτι απαντάει και ο άλλος συνεχίζει:

— Πώς; Σε καταζητούν; Και ανακάλυψαν την υπόνομο; Πρέπει να πάς άμέσως να τα άναφρες όλα αυτά στον άρχηγό! Πώς; Αυτό είναι κάτι που δεν μπορώ

εύκολα να πιστέψω! Έκάλεσαν στο Κάιρο από την Άθήνα το Παιδί - Φάντασμα; Ο Γιώργος ζαρώνει τα φρύδια του. Αυτό δεν του άρέσει καθόλου. Οι αντίπαλοί του ξέρουν κίβλας ότι βρ'σκειται στο Κάιρο!

Ο υπαξιωματικός άκούει για μερικές στιγμές τον Χόπκιν και απαντάει:

—Ναί. Πρέπει να πάρουμε τα μέτρα μας. Ο άρχηγός θά μάς περιμένη σε μία ώρα εκεί που ξέρεις. Θα πάμε μαζί. Έχω έξω το αυτοκίνητό μου.

Ο Γιώργος δεν περιμένει ν' ακούσει άλλο. Ξέρει τώρα άρκετα πράγματα για να συνεχίσει την παρακολούθησι. Αποτελειώνει το φαγητό του, πληρώνει και θγαίνει από το κέντρο, φροντίζοντας να μη στρέψη το πρόσωπό του προς το μέρος του Χόπκιν.

Ή εμφάνισις

ΛΙΓΑ λεπτά άργότερα, ο Χόπκιν με τον συνοδό του θγαίνουν από τον «Επίγειο Παράδεισο». Πηγαίνουν σ' ένα τζίπ, που

είναι σταματημένο πιά πέ-
ρα, μπαίνουν μέσα και ξε-
κινούν, χωρίς να υποψιάζω-
νται ότι στον πίσω προφυλα-
κτήρα του αυτοκινήτου εί-
ναι καθισμένος κάποιος, το
πρόσωπο άκριβώς εκείνο,
που τους κάνει να άνησυ-
χούν τόσο πολύ! Τό Παιδί-
Φάντασμα!

Τό τζιπ τών Γερμανών δια-
σχίζει όλοταχώς τη συνοι-
κία αυτή του Καίρου, μέσα
στό σκοτάδι, και θγαίνει ά-
πό την πόλι. Κατευθύνεται
πώρα πρὸς τό νάτο. 'Ο Γιώρ-
γος διαπιστώνει ότι έχει
πάρει τό δρόμο που οδηγεί
στis Πυραμίδες! Τί πηγαί-
νουν να κάνουν εκεί οι κα-
τάσκοποι του Χίτλερ; 'Εκεί
έχουν άραγε τό ραντεβού
τους με τόν άγνωστο άρχη-
γό τους;

Πραγματικά, όταν σε λί-
γο τό αυτοκίνητο σταματάη,
ό Γιώργος βλέπει ότι θρί-
σκονται στην περιοχή τών με-
γάλων Πυραμίδων τών Φα-
ραώ!

'Ο δρόμος στο μέρος αυτό
είναι έντελώς θρημος. Κανέ-
νας διαβάτης, κανένα αὐτο-
κίνητο, κανένα σπιτί. Μόνο
πίσω από τά φοινικόδεντρα,
που φυτρώνουν στις παρυφές
του δρόμου, πρὸς τό μέρος
τών Πυραμίδων, που ή σι-
λουέττα τους διαγράφεται
στό φόντο του ούρανού, δια-
κρίνεται ένα σπιτάκι. 'Ο
Γιώργος θυμάται ότι τό σπι-
τάκι αυτό είναι ένα είδος κα-
ταστήματος, όπου οι τουρί-

στες μπορούν ν' αγοράσουν
διάφορα ένθύμια από την Αί-
γυπτο και τις Πυραμίδες.

Οι δυό Γερμανοί θγαίνουν
από τό αυτοκίνητο. 'Ο Γιώρ-
γος μένει για λίγο άκίνητος
στή θέσι του για να μη γίνη
άντιληπτός. "Επειτα, πηδάει
από τόν προφυλακτήρα και
κυττάζει γύρω.

Τά δόντια του σφίγγονται.
Οι δυό άνθρωποι που παρα-
κολουθεί έχουν χαθή! "Ε-
χουν έξαφανιστή! Λες και
διαλύθηκαν στον άέρα ή
τους κατάπιε ή γή!

Κάνει μερικά δήματα
πρὸς την κατεύθυνσι τών
Πυραμίδων. Σταματάει. Τι-
ποτε. Μέσα στο σκοτάδι,
που μόνο τό φῶς τών ά-
στρων άγωνίζεται να διαλύ-
ση λίγο, διέ βλέπει τίποτε...

Μένει για λίγο σκεπτικός
και άπογοητευμένος. Τό θή-
ραμά του ξέφυγε την πιο
κρίσιμη στιγμή ανάμεσα ά-
πό τά δάχτυλά του! Τί πρέ-
πει να κάνη; Να προσπαθή-
ση να βρῇ τόν Χόπκιν και τό
σύντροφό του; Θά ήταν μά-
ταιο και άπικνίδυνο αυτό.
Μέσα στο πυκνό σκοτάδι,
θά μπορούσε εύκολα να πέ-
ση σε καμιά παγίδα τών
άντιπάλων του.

Είναι προτιμότερο να γυ-
ρίση κοντά στο αυτοκίνητο
και να περιμένη την έπιστρο-
φή τους. Πραγματικά, κρύ-
βεται πίσω από τόν κορμό
ένός φοινικόδεντρου, κοντά
στο αυτοκίνητο και περι-
μένει.

Περνάει μιὰ δλόκληρη ὥρα. Στὸ διάστημα αὐτό, τὰ μάτια τοῦ Ἑλληνόπουλου ἔρευνοῦν γύρω γιὰ νὰ ἀνασκαλύψουν ἀπὸ ποῦ θὰ βγοῦν οἱ Γερμανοὶ κατὰσκοποι.

Ξαφνικά, ὁ Χόπκιν καὶ ὁ Ἄγγλος ὑπαξιωματικὸς κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους τόσο ἀπροσδόκητα καὶ μυστηριωδῶς, ὅσον εἶχαν χαθῇ. Ὁ Γιώργος τοὺς βλέπει ξαφνικά σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, χωρὶς νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ βγήκαν, ἀπὸ ποιά κατεύθυνσι ἦρθαν!

Μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκινοῦν. Ὁ Γιώργος τρέχει σκυφτὸς καὶ μ' ἓνα πηδημα θρὶσκεται καθισμένος πάλι στὸ πίσω προφυλακτήρα.

Στήνει τὸ αὐτί του. Ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα του τώρα εἶναι νὰ ἀκούσῃ τί θὰ ποῦν οἱ ἐχθροὶ του καὶ νὰ βγάλῃ κανένα χρήσιμο συμπέρασμα.

Ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Χόπκιν νὰ λέῃ:

— Εἶχε δίκιο ὁ ἀρχηγός. Πρέπει νὰ στήσουμε παγίδα στὸ Παιδί — Φάντασμα καὶ αὐτὸ μπορεί νὰ γνῇ μόνο ἂν καταφέρουμε νὰ πιάσουμε ἓναν ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του, ποῦ ἔχει πάντα μαζί του στίς ἀποστολές. Ἔτσι, θὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ καὶ θὰ πέσῃ στὰ χέρια μας! Ὁ ἀρχηγός ἔχει τὴ

γνώμη ὅτι ὅσο τὸ Παιδί — Φάντασμα θρὶσκεται στὴν Αἴγυπτο, δὲν μπορούμε νὰ εἴμαστε ἡσυχοί.

Ὁ ἄλλος ἀπαντᾷ:

— Ναι. Ἀπὸ αὐριο τὸ πρῶι θ' ἀρχίσουμε τίς ἐρευνες στὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Καίρου. Μέσα σὲ λίγες ὥρες θὰ ξέρουμε ποῦ μένει τὸ Παιδί — Φάντασμα καὶ οἱ φίλοι του καὶ θὰ καταστρώσουμε τὰ σχέδιά μας! Ποῦ θὰ σὲ βρῶ ἂν ἔχω τίποτε νέα;

— Στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀχιμέτ», στὸ κάτω Κάιρο, ἀπαντᾷ ὁ Χόπκιν. Ἐγὼ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ μὲ τὸ ὄνομα Οὐίλλιαμ Τζόνς.

Τὰ μάτια τοῦ Γιώργου λάμπουν ἀπὸ χαρὰ. Δὲν ἔχει χάσει τὰ ἴχνη τῶν ἀντιπάλων του. Ξέρει τώρα ποῦ θὰ βρῇ τὸν Χόπκιν!

Τώρα ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ στοιχεῖο, ἡ μόνη του σκέψις εἶναι πῶς νὰ ἀπομακρυνθῇ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ κατὰσκοποι τοῦ Χίτλερ. Δὲν πρέπει νὰ βάλῃ σὲ μεγαλύτερη δοκιμασίαν τὴν τύχη του. Ἄν θελήσῃ νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς Γερμανοὺς ὥς ἐκεῖ ποῦ θὰ πάνε, μπορεί νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν αὐτοὶ καὶ τότε θ' ἀλλάξουν τὰ σχέδιά τους καὶ θὰ τοὺς χάσῃ.

Ὅταν μπαίνει στὸ Κάιρο τὸ αὐτοκίνητο κόβει ταχύτητα καὶ ὁ Γιώργος, μὲ ἐπιδεξιότητα ἀκροβάτη, ἀφήνει τὸ σῶμα του νὰ πέσῃ

Ο Διαβολάκος τεντώνει τη σφεντόνα και αφήνει το λάστιχο!

από τὸν προφυλακτήρα τοῦ τζιπ καὶ νὰ κυλιστῇ στὸ δρόμο, μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ μὴ χτυπήσῃ καθόλου. Ὅταν ἀνορθώνεται, τὸ αὐτοκίνητο ἔχει πιά χαθῇ πίσω ἀπὸ τὴν πιὸ κοντινὴ γωνία.

Ὁ κροκόδειλος

ΓΥΡΙΖΕΙ στὸ ξενοδοχεῖο του, ὅπου τὸν περιμένουν μὲ ἀνυπομονησία καὶ ἀγωνία οἱ φίλοι του — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Σπίθα φυσικά, πού, μὲ τὸ στομάχι γεμάτο, ἔχει πέσει σ' ἓνα βαθὺ ὕπνο καὶ ροχαλίζει σὰν ἀτμομηχανὴ πού ἀνεβαίνει ἀνήφορο!

— Παιδιά, λέει ὁ Γιώργος. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ ἀμέσως. Οἱ Γερμανοὶ ψάχνουν νὰ βροῦν σὲ ποιό ξενοδοχεῖο μένουμε γιὰ νὰ πιάσουν ἓνα ἀπὸ σᾶς καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ μὲ παγιδεύσουν! Πρέπει νὰ φύγουμε καὶ νὰ πάμε σ' ἓνα σπῆτι καὶ ὄχι σὲ ξενοδοχεῖο. Θὰ πάρω στὸ τηλέφωνο τὸν ἀρχιστράτηγο νὰ συνεννοηθῶ μαζί του...

Τηλεφωνεῖ πραγματικά κι' ἐπειτα λέει στὴν Κατερίνα καὶ στὸ Διαβολάκο:

— Σπουδαῖα! Ὁ ἀρχιστράτηγος μᾶς παραχωρεῖ μιὰ ὥραγια βιλλίτσα, κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ Νεῖλου, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ Κάιρο. Καὶ θέτει στὴ διάθεσί μας ἓνα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ μπορούμε νὰ πηγαίνουμε ἐρχόμεστε δὲποτε θέλουμε... Θὰ μᾶς στεί-

λῃ τὸ αὐτοκίνητο σὲ λίγα λεπτά καὶ θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως...

* * *

Εἶναι πρωτὶ. Ἡ βιλλίτσα ὅπου ἔχουν ἐγκατασταθῇ τὰ παιδιά εἶναι λουσιμένη στὸν ἥλιο. Γύρω τῆς ἕνας κήπος μὲ λουλούδια καὶ φοινικόδεντρα. Πιὸ πέρα, ἀπλώνεται ἡ ἐξοχὴ καὶ ὁ Νεῖλος.

Ὁ Σπίθας, μὲ τὴ συνοδεία τοῦ Διαβολάκου, ἔχει ὀγῇ νὰ κἀνῃ ἓναν περίπατο. Τὸ τρελλὸ παιδί φαίνεται πολὺ ἀνῆσυχο καὶ ταρκαγμένο, ἀγνωστο γιὰτί. Κάθε τόσο μορφάζει καὶ τρέμει ἐλαφρά, σὰν νὰ αἰσθάνεται ρίγος. Καὶ μουρμουρίζει:

— Γιατί; Γιατί μὲ κλείσατε σ' αὐτὴ τὴ φυλακή; Γκερε μῖστε αὐτοὺς τοὺς τοίχους πού μὲ πλακώνουν! Ποῦ εἶναι τὸ τραπέζι μὲ τὰ φαγητά; Μανούλα μου! Ἀνοῖξετε λοιπὸν τὴν πόρτα νὰ πάρω λίγο ἀέρα!

Ὁ Διαβολάκος τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὰ μάτια δακρυσιμένα ἀπὸ συμπόνια γιὰ τὴν κατάντια τοῦ φίλου του, πού κατευθύνεται, πρὸς τὸ ποτάμι. Στὴν ὄχθη, ὁ Σπίθας σταματᾷ καὶ κυττάζει τὸ νερὸ μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

— Αὐτὸ εἶναι!, μουρμουρίζει. Μόλις μπῇ ὁ δεσμοφύλακας, θὰ τὸν ἀρπάξω, θὰ τοῦ κάνω μιὰ λαθεὴ ζίου - ζίτσου καὶ θά...

Σωπαίνει καὶ μαρμαρώνει. Μέσα ἀπὸ τὸ νερὸ ξεπροβάλλει τὸ κεφάλι ἑνὸς

κροκόδειλου! Τὸ τέρας ἀνοίγει διάπλατα τὰ τρομερὰ σαγόνια του καὶ εἶναι ἔτοιμο νὰ ὀρμήσῃ καὶ νὰ ἀρπάξῃ τὸ Σπίθα!

Τὰ μάτια τοῦ τρελλοῦ παιδιοῦ πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Τὸ στόμα του ἀνοίγει διάπλατα. Τὰ μαλλιά του σηκώνονται ὀρθὰ ἀπὸ τὸν τρόμο.

Ὁ Διαβολάκος πίσω του μαρμαρώνει κι' αὐτὸς γιὰ μιὰ στιγμή. "Ἐπειτα, κινεῖται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Τραβάει τὴ σφεντόνα του μαζί μὲ μιὰ μολυβένια μπαλλίτσα, βάζει τὴν μπαλλίτσα στὸ πετσάκι τῆς σφεντόνας, τεντώνει τὸ λάστιχο, σιμαδεύει καὶ τὸ παρατάει.

Ἡ μπαλλίτσα ταξιδεύει ψηλά στὸν ἀέρα σφυρίζοντας καὶ πηγαίνει καὶ χτυπάει τὸ θηρίο μέσα στὸ ἀνοιχτὸ στόμα, στὸ λαρύγγι του!

"Ἐνα ὑπόκωφο βογγητὸ μανίας καὶ πόνου ξεπηδάει ἀπὸ τὸ λαίμω τοῦ κροκόδειλου, ποὺ ἀνασκίρτάει βίαια, χτυπάει τὸ νερὸ μὲ τὴν οὐρὰ του καὶ χάνεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ!

Ὁ Σπίθας μένει γιὰ μερικὲς ἀκόμη στιγμὲς ἀκίνητος. "Ἐπειτα, ὁ Διαβολάκος βλέπει τὰ μαλλιά του νὰ παίρνουν σιγὰ-σιγὰ τὴν κοσμητικὴ τους στάσι καὶ τὰ μάτια του νὰ χάνουν τὴν ἐκφρασι τοῦ τρόμου. Τὸ τρελλὸ παιδί γυρίζει ἀργὰ καὶ

λέει στὸ Διαβολάκο:

—Εὐχαριστῶ, Διαβολάκο! Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ! Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν τρόμαξα τόσο πολὺ!

Κυττάζει γύρω καὶ προσθέτει μὲ θαθεῖα ἀπορία:

— Μά... ποὺ θρискόμαστε; Φαίνεται σὰν τὴν Αἵγυπτο τὸ μέρος αὐτό! Πότε ἤρθαμε καὶ δὲν τὸ πῆρα εἰδησι;

"Ἐνα κύμα χαρὰς πλημμυρίζει τὸ Διαβολάκο. Ὁ Σπίθας, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ τρελλάθηκε, μιλάει λογικά! Μήπως ξαναθρῆκε τὰ λογικά του;

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι, λέει γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα θὰ μᾶς περιμένουν.

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας. Πάμε. Ξέρεις, ἡ ταραχὴ ποὺ πῆρα μὲ τὸν καταραμένο αὐτὸ κροκόδειλο, μοῦ ἀνοίξε τὴν ὄρεξη!

"Ὅταν φτάνουν στὴν ἑπαυλὶ, θρискοὺν τὸ Γιώργο καὶ τὴν Κατερίνα νὰ ἐτοιμάζουν τὸ αὐτοκίνητο γιὰ ξεκίνημα.

— Καλημέρα, Γιώργο! Καλημέρα, Κατερίνα! λέει ὁ Σπίθας. "Ἐχει τίποτε φαγώσιμα στὴν κουζίνα; "Ἐχω μιὰ λιγούρα!

Τὰ δύο παιδιὰ γουρλώνουν τὰ μάτια τους καὶ κυττάζουν ἐρωτηματικὰ τὸ Διαβολάκο, ἐνῶ ὁ Σπίθας πηγαίνει μέσα στὸ σπίτι γιὰ νὰ ψάξῃ γιὰ τρῶφιμα. Τὸ

παιδάκι τούς διηγείται το έπεισόδιο με τον κροκόδειλο.

— Θεέ μου!, λέει η Κατερίνα συγκινημένη. 'Ο φόβος ξανάδωσε στο Σπίθα τὰ λογικά του! 'Επιτέλους, ο καημένος ο Σπίθας δέν είναι πιά τρελλός! Θά πάω νά...

— "Οχι!, τής λέει. 'Ο Σπίθας δέν πρέπει ποτέ νά μάθῃ ὅτι γιὰ ἓνα διάστημα ἦταν τρελλός. Αὐτό μπορεῖ νά τὸν κἀν νά τρελλαθῇ πάλι! Ξέρετε, στὴν ὥρα ἐπάνω ἔγινε καλὰ ὁ Σπίθας. Χρειαζόμαστε ὅλοι μας γιὰ νά πᾶμε νά ψάξουμε στὴν περιοχή τῶν Πυραμίδων. Πρέπει νά βροῦμε ποῦ πῆγαν καὶ πῶς χάθηκαν οἱ δυὸ Γερμανοὶ χτές τῇ νύχτα...

Περίεργη πόρτα

ΜΙΑ ΩΡΑ ἀργότερα, ἐφωδιασμένοι με πιστόλια, φανάρια καὶ μερικά τρόφιμα, τὰ τέσσαρα ἡρωϊκά παιδιὰ φτάνουν με τὸ αὐτοκίνητό τους στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου τὴν πε-

ρασμένη νύχτα εἶχε σταματήσει τὸ τζίπ τῶν κατασκόπων.

Κατεβαίνουν καὶ ὁ Γιῶργος ρ'ἔχει μιά ματιὰ γύρω γιὰ νά κατατοπιστῇ. Τὸ μόνο πράγμα ποῦ τραβάει τὴν προσοχή του εἶναι τὸ σπιτάκι ποῦ εἶχε διακρίνει τὴν περασμένη νύχτα. Πηγαίνει ἐκεῖ καὶ διαπιστώνει ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἔρημο καὶ ἄδειο, με τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Στὸ ἐσωτερικὸ του δέν ὑπάρχει τίποτε ποῦ νά προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Παιδιοῦ — Φάντασμα.

Γυρίζει κοντὰ στοὺς φίλους του καὶ τοὺς δίνει ὁδηγίες. Χωρίζει τὴν περιοχή σὲ τμήματα καὶ ἀναθέτει ἀπὸ ἓνα στὸν καθένα. 'Ο Ἰδιος προχωρεῖ γιὰ νά κἀν μιά ἀνίχνευσι πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν Πυραμίδων.

Ξαφνικά, νοιώθει τὴν ἄμμο νά ὑποχωρῇ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Βυθίζεται ἀπότομα. Ἐχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι πέφτει σὲ παγίδα καὶ τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει. Μὰ τὸ πέσιμό του σταματάει. Ἡ ἄμμος παύει νά ὑποχωρῇ. Μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα ἀπὸ ἀπορία, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν ἄμμο καὶ ἀνορθώνεται.

Καταλαβαίνει. Κάποιο κενὸ ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἐρήμου! Κάποια κρύπτη ἢ κάποια ὑπόνομος. Ἡ στέγη τῆς ὑποχώρησε λίγο κάτω ἀπὸ τὸ βάρος του, μὰ κράτησε τελικὰ.

Τί νά κάνη; Νά σκύψη; Νά...

— Γιώργο! ἀκούει τή φωνή τῆς Κατερίνας. "Ελα νά δῆς κάτι περίεργο!

Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀγαπημένης του καὶ τὴ βλέπει, πενήντα μέτρα μακριὰ, νὰ στέκεται μπροστὰ στὸν κορμὸ ἐνὸς φοινικόδεντρου. Τὸ φοινικόδεντρο αὐτὸ, καθὼς ὁ Γιώργος τὸ κυττάζει ἀπὸ μακριὰ, ἔχει κάτι περίεργο. Εἶναι ἀλλοιώτικο ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τοῦ ἔχουν ψαλιδίσει τὴν κορυφή ἔτσι ὥστε ἡ ὀμπρέλλα ποὺ σχηματίζουν τὰ φύλλα κάθε φοινικόδεντρου νὰ εἶναι μισή. Ἡ ἄλλη μισὴ εἶναι κλαδεμένη. Αὐτὸ εἶναι ὑποπτο. "Ενα τέτοιον δέντρο θὰ μπορούσε εὐκολὰ κανεὶς νὰ τὸ ξεχωρίσῃ ὄχι μόνον τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ καὶ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Πηγαίνει τρέχοντας κοντὰ στὴν Κατερίνα.

— Κύτταξε, Γιώργο! τοῦ λέει τὸ κορίτσι δείχνοντας τὸν κορμὸ τοῦ φοινικόδεντρου. Λὲς καὶ ἔχουν κόψει τὴ φλούδα του καὶ τὴν ἔχουν ξανακολλήσει!

Πραγματικά, ὁ Γιώργος διακρίνει ἕνα μεγάλο ἀρθρωγόνιο σχῆμα, μιὰ χαρσμάδα σὰν κάποιος νὰ ἐξεκόλλησε ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς φλούδας καὶ νὰ τὸ ξανακόλλησε! Στὸ ἐπάνω δεξιὸ μέρος, διακρίνει ἕνα σημεῖο, ποὺ εἶναι γυαλιστερό καὶ λίγο λερωμένο, σὰν νὰ ἔ-

χουν ἀκουμπήσει ἐκεῖ πολλές φορές τὸ δάχτυλό τους κάποιοι.

"Ενὸς τὰ ἄλλα παιδιὰ, ποὺ ἔχουν πλησιάσει, τὸν παρακολουθοῦν μὲ περιέργεια, ὁ Γιώργος ἀκουμπᾷ τὸ δάχτυλό του στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ πιέζει.

"Ενα ἐλαφρὸ τρίξιμο ἀκούγεται καί... τὸ ὀρθογώνιο κομμάτι τῆς φλούδας τοῦ δέντρου ἀνοίγει σὰν πόρτα!

Σχηματίζεται ἕνα ἀνοιγμα ἀρκετὸ γιὰ νὰ περάσῃ ἕνας ἄνθρωπος σκυφτά. Πίσω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ, ὁ Γιώργος διακρίνει τὸ κούφιο ἐσωτερικὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ δέντρου καὶ μιὰ σκάλα ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὰ κάτω!

"Ενα κύμα θριάμβου πλημμυρίζει τὸ στήθος του. Καταλαβαίνει τώρα πῶς ἔχαν χάθῃ τὴν περασμένη νύχτα οἱ δυὸ κατὰσκοποι πηγαίνοντας νὰ βροῦν τὸν ἀρχηγό τους! Κάπου κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, κάτω ἀπὸ τὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου, εἶναι ἐγκαταστημένο τὰ ἀρχηγεῖο τῶν Γερμανῶν κατασκόπων!

Τί νά κάνη; Νά κατεβῇ στὸ ἄντρο τῶν ἀνθρώπων τοῦ Χίτλερ ἢ νὰ γυρίσῃ στὸ Κάιρο καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο; Κι' ἂν στὸ μεταξύ οἱ κατὰσκοποι ἀντιληφθοῦν ὅτι ἔχει γίνῃ γνωστὴ ἡ παρουσία τους ἐκεῖ καὶ φύγουν;

"Αποφασίζει νὰ τὰ παῖξῃ ὅλα γιὰ ὅλα καὶ νὰ κατε-

θή στο κρησφύγετο των εχθρών με τους φίλους του. Ίσως, στο κάτω - κάτω, να μην είναι πολλοί οι κατάσκοποι που αυτή τη στιγμή βρίσκονται μέσα στο κρησφύγετο...

— Έμπρός, παιδιά! , λέει.

Ανάβει το φανάρι του και αρχίζει να κατεβαίνει με προσοχή τη σκάλα. Τα άλλα παιδιά τον ακολουθούν, αφού κλείνουν πίσω τους την περιεργή πόρτα.

Βρίσκονται μέσα σε μια χαμηλή υπόνομο, καμωμένη από κορμούς δέντρων και σανίδες. Από την κατεύθυνσή της, ο Γιώργος υπολογίζει ότι οδηγεί στην πύλη κοντινή από τις πυραμίδες.

Βαδίζει μπροστά, με δάδες του τις αισθήσεις σε έπιφυλακή, κάνοντας νεύμα στους φίλους του να μην κάνουν θόρυβο και να μείνουν σιωπηλοί. Σε λίγο, σταματούν. Σ' ένα σημείο αρκετή ποσότητας αίμου έχει πέσει από ένα μέρος του ταβανιού, όπου έχει σπάσει μία σανίδα. Βρίσκονται σίγουρα κάτω από το μέρος όπου ο Γιώργος είχε θυθιστή στην άμμο. Συνεχίζουν το δρόμο τους.

Έπειτα από δεκαπέντε λεπτά, ο Γιώργος σταματάει. Μπροστά τους, σε απόστασι δέκα μέτρων, διακρίνει τὰ πρώτα σκαλοπάτια μιᾶς ἄλλης σκάλας. Διατάζει με μία κίνησι τὸς φίλους του νὰ μείνουν στὴν

θέσι τους καὶ ὁ ἴδιος προχωρεῖ, βαδίζοντας ἐντελῶς ἀθόρυβα. Φτάνει στὴ σκάλα, ἀνεβαίνει τὰ λίγα σκαλοπάτια τῆς καὶ βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ ξύλινη πόρτα. Ἀπὸ τὴ χαρμαῖδα τῆς διακρίνει φῶς. Κολάει τὸ μάτι του στὴ χαρμαῖδα καὶ ἐκπληκτος βλέπει ἕνα μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐνὸς δωματίου, ποὺ εἶναι ἐπιπλωμένο μ' ἕνα κρεβάτι, μ' ἕνα τραπέζι καὶ μὲ μερικά καθίσματα Πάνω στὸ κρεβάτι εἶναι ξαπλωμένος ἕνας ξανθὸς ἄνδρας. Δὲν κοιμάται. Διαβάζει μιὰ ἐφημερίδα!

Στὰ βάθη τῆς πυραμίδας

Α ΚΟΥΜΠΑΕΙ τὸ χέρι του πάνω στὴν πόρτα καὶ σπρώχνει, μὰ αὐτὴ δὲν ὑποχωρεῖ. Εἶναι ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα. Ἀποφασίζει νὰ κάνῃ κάτι τολμηρό.

Χτυπάει μὲ δύναμι στὸ ξύλο τῆς πόρτας καὶ φωνάζει:

— Ἀνοίξε! Εἶμαι ἐγὼ ὁ Χόφμαν! Πρέπει νὰ δῶ ἀμέ-

σως τὸν ἀρχηγό!

Ὁ ξανθὸς ἀνίρας πετάγεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τρέχει στὴν πόρτα. Ὁ Γιῶργος ἀκούει ἕνα σύρτη πού τὸν τραβοῦν καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει.

— Τί συμβαίνει, Χόφμαν; ρωτάει ὁ κατάσκοπος. Μήπως...

Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ παιδιοῦ, χάνει τὴ μιλιά του ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὁ Γιῶργος δὲν τοῦ δίνει τὸν καιρὸ νὰ συνέλθῃ. Πηδάει ἐπάνω του καὶ τὸ ὠπλισμένο χέρι του ἀνεβοκατεβαίνει μὲ φόρα. Ἡ κἀννη προσγειώνεται πάνω σὲ τὸ κρανίον τοῦ κατασκόπου τοῦ Χ'ίτλερ. Τὰ μάτια του στριφογυρίζουν καὶ τὰ γόνατά του λυγίζουν. Σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος χωρὶς νὰ προφέρει λέξι.

Τὸ Παιδί — Φάντασμα καλεῖ τοὺς φίλους του μὲ ἕνα νεῦμα καὶ μὲ τὴ βοήθειά τους δένει καὶ φιμώνει τὸ Γερμανὸ καὶ τὸν κρύβει κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Ἔπειτα, κυττάζει γύρω. Τὸ δωμάτιο ἔχει μιὰ δευτέρη πόρτα. Τὴν ἀνοίγει μὲ προσοχὴ καὶ βρίσκεται μπροστά σ' ἕνα μακρὸ καὶ ψηλὸ διάδρομο, πού τὸν κάνει ν' ἀφήσῃ μιὰ σιγανὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Εἶναι ἕνας διάδρομος τῆς ἴδιας τῆς πυραμίδας! Στὸς τοίχους εἶναι ζωγραφισμένες διάφορες εἰκόνες ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. Θυμᾶται

κάτι. Εἶχε ἀκούσει ὅτι, ὅταν ἐκηρύχθῃ ὁ πόλεμος, οἱ Σύμμαχοι ἀπαγόρευσαν τὴς ἐπισκέψεις τῶν τουριστῶν στὴς Πυραμίδες, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ γίνουν καταφύγιο κατασκόπων. Κλείδωσαν τὴς ἐξωτερικὲς πόρτες τους, θέβαι οἱ ὅτι κανένας δὲν μπορούσε νὰ εἰσχωρήσῃ στοὺς ὑπόγειους διαδρόμους καὶ ἵς αἰθουσες μὲ τὴς μούμιες. Δὲν μπορούσαν νὰ φανταστοῦν ὅτι οἱ ἐχθροὶ θὰ ἔφταναν ὡς ἐκεῖ κάτω ἀνοίγοντας μιὰ ὑπόνομο κάτω ἀπὸ τὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου!

Τώρα ὁ Γιῶργος εἶναι βέβαιος ὅτι κάπου ἐκεῖ μέσα, στοὺς μυστηριώδεις τάφους τῶν Φαραῶν, τῶν βασιλέων τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, εἶναι ἐγκαταστημένο τὸ ἀρχηγεῖο τῆς κατασκοπικῆς ὁργανώσεως τῶν Γερμανῶν στὴν Αἴγυπτο! Κάπου ἐκεῖ βρίσκονται οἱ ἰσχυροὶ ἀσύρματοι, πού στέλνουν στὸ Βερολίνο τὰ μηνύματα τῶν κατασκόπων γιὰ τὴς κινήσεις καὶ τὰ σχέδια τῶν Συμμάχων! Κάπου ἐκεῖ μέσα εἶναι ὁ ἐγκέφαλος πού διευθύνει ὅλη τὴν ὁργάνωσι!

Προχωρεῖ, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του. Τὰ παιδιὰ βαδίζουν μὲ τὰ φανάρια τους ἀναμμένα, κυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὴς τοιχογραφίες, ὅπου ἀνθρωποὶ καὶ ζῶα εἶναι ζωγραφισμένα μὲ τόση τέχνη, ὥστε ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ

θά κατεβούν από τους τοίχους και θ' άρχίσουν νά μιλούν.

Στό βάθος του διαδρόμου αυτού άρχίζει ένας άλλος. Τά παιδιά στρίβουν και... βρίσκονται φάτσα μέ φάτσα μ' έναν άντρα, πού θα δίζει άνύποπτος!

Πρίν προλάβη νά καταλάβη τί γίνεται, ό Γιώργος προτείνει τό πιστόλι του και λέει άγρια ρίχνοντας τό φώς του φαναριού του στό μάτια του άντιπάλου του.

— "Αν φωνάξης, θά πέσης νεκρός! Σήκωσε τά χέρια σου ψηλά!

Ό άλλος διστάζει γιά μιá στιγμή. "Επειτα, ύπακούει μουρμουρίζοντας:

— Ποιοί είστε; Και τί γυρεύετε έδώ κάτω; Πώς μπήκατε;

— Τίς ίδιες έρωτήσεις μπορώ νά σού κάνω κι' έγώ!, λέει ό Γιώργος ειρωνικά. "Αφοπλίστε τον, παιδιά!

Η Κατερίνα και ό Σπίθας άφοπλίζουν τό Γερμανό.

— Πίσω στό δωμάτιο!, διατάζει τό Παιδί — Φάντασμα.

Ό Γερμανός τούς αφήνει νά τάν οδηγήσουν στό δωμάτιο, όπου κοιμάται κιόλας ό σύντροφός του. Τόν δένουν. Πρίν τόν φιμώσουν, ό Γιώργος ρωτάει:

— Πού είναι ό άρχηγός σας;

Ό Γερμανός απαντάει μέ μιá άπαίσια θλαστήμια,

πού κάνει τό Γιώργο νά παρασυρθή και νά χτυπήση γιά πρώτη φορά στή ζωή του έναν αλχημάλωτο. Τού δίνει ένα δυνατό χαστούκι και τού λέει:

— Δέν έκφράζονται έτσι και μάλιστα όταν είναι κορίτσια μπροστά. Καταλαβαίνω όμως! Είσαι κι' εσύ ένας από τούς διαρρηκτες πού ό Χίτλερ έβγαλε από τή φυλακή γιά νά μεταβάλλη σέ κατασκόπους!

Τόν φιμώνει και τόν σπρώχνει κάτω από τό κρεβάτι μαζί μέ τόν άλλο. Ξαναβγαίνουν στό διάδρομο και συνεχίζουν τό δρόμο τους μέσα στόν ίδιο διάδρομο. Αύτή τή φορά, δέ συναντούν κανένα ώσπου φτάνουν στό βάθος ενός τρίτου διαδρόμου. Έκεί ό Γιώργος σταματάει άπότομα. "Ενας παράξενος ήχος φτάνει στ' αυτιά του. "Ενα περίεργο θούισμα, συνοδευόμενο από ένα ρυθμικό κροτάλισμα, σάμπως νά δουλεύη εκεί κοντά μιá μηχανή.

Και τότε, καθώς τά παιδιά στέκονται άκίνητα μέ τό αυτί στημένο, συμβαίνει κάτι άπροσδόκητο, κάτι πού κάνει νά ριγήσουν από έκπληξι και τρόμο όι τέσσερις μικροί ήρωες.

Σέ δυό σημεία, ό τοίχος του διαδρόμου άνοίγει και τρείς άντρες ξεπηδούν από εκεί. Ό ένας κρατάει ένα αυτόματο και όι δυό άλλοι πιστόλια. Στρέφουν τά ό-

πλα τους πρὸς τὰ κατὰ πλῆ-
κτα παιδιά, ἐνῶ ἐκεῖνος
ποῦ κρατᾷ τὸ αὐτόματο
λέει μὲ σκληρὴ φωνὴ στὴ
γερμανικὴ γλῶσσα:

— Ψηλά τὰ χέρια σας δ-
λοι! Καὶ μείνετε ἀκίνητοι!
Στὴν παραμικρὴ κίνησι
σας, θὰ σᾶς γαζώσουμε!

Ἡ μάχη

Τ Α ΑΛΛΑ παιδιά
κυττάζουν τὸ Γι-
ῶργο. Περιμένουν τὸ Γι-
ῶργον τὴ διαταγὴ νὰ πολειμή-
σουν ἢ νὰ παραδοθοῦν. Τὸν
βλέπουν νὰ σηκώνῃ τὰ χέ-
ρια του καὶ τὸν μιμοῦνται.
Ὁ Γερμανὸς συνεχίζει:

— Τί γυρεύετε ἐδῶ μέσα;
Καὶ πῶς μπήκατε;

Τὸ γόνιμο μυαλὸ τοῦ Παι-
διοῦ — Φάντασμα λειτουργ-
γεῖ πυρετωδῶς καὶ κατα-
στρώνει ἓνα σχέδιο. Σκο-
πεύει νὰ προσπαθήσῃ νὰ
τραβήξῃ ἀλλοῦ τὴν προσο-
χὴ τῶν Γερμανῶν καὶ νὰ ἐ-
πιτεθῇ αἰφνιδιαστικά. Δί-
νει στοὺς φίλους του νὰ κα-
ταλάβουν τὸ σκοπὸ του μ'
ἓνα συνθηματικὸ ξεροθήξι-
μο καὶ ἀπαντᾷ:

— Ἀπὸ περιέργεια κατε-
βήκαμε ἐδῶ κάτω! Δὲν ξέ-
ραμε ὅτι ἀπαγορεύεται! Θέ-
λαμε νὰ δοῦμε τοὺς τάφους
τῶν Φωραῶ, καὶ, μιά καὶ
βρήκαμε τὴν πόρτα ἀνοι-
χτή...

Εἶναι ἀδύνατον νὰ παραβιάσουν τὴν πόρτα τοῦ δωματίου!

Μόλις αγγίζει τὸ φρούτο κάτι παράξενο συμβαίνει!

— Ποιά πόρτα βρήκατε άνοιχτή; ρωτάει χαζά ὁ Γερμανός.

— Τὴ σιδερένια πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία μπαίνουν στὴν πυραμίδα! λέει ὁ Γιώργος χαιμογελώντας. Τὴν άφησαν οἱ στρατιῶτες άνοιχτή καὶ δὲν ἤξεραν ὅτι εἴμαστε κρυμμένοι λίγο πρὶ πέρα καὶ βλέπουμε. Ἔτσι...

— Οἱ στρατιῶτες; κάνει ὁ Γερμανός άκόμη πρὶ χαζά. Ποιοὶ στρατιῶτες;

— Οἱ στρατιῶτες πρὶ ἤρθαν μὲ τρία μεγάλα άυτοκίνητα καὶ μπήκαν στὴν πυραμίδα. Ἦταν καμμιὰ δεκαπένταριά...

Οἱ Γερμανοὶ κυττάζονται

άνήσυχα. Χαμηλώνουν τὰ ὄπλα τους. Αὐτὸ πρὶ άκουσαν δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστο. Ἄν πραγματικά στρατιῶτες μπήκαν στὴν πυραμίδα, τότε ὁ κίνδυνος γι' αὐτοὺς εἶναι μεγάλος!

— Πρέπει νά εἰδοποιήσουμε τὸν άρχηγό!, λέει ὁ ἕνας.

Ὁ Γιώργος ξαναβήχει. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔφτασε ἡ στιγμή τὴς ἐπιθέσεως. Τὰ τέσσερα παιδιά κινούνται μὲ γρηγοράδα, ὅλα μαζί, σάν νά ἦσαν ἕνας άνθρωπος.

Ὁ Γιώργος κατεβάζει άπότομα τὰ χέρια του καὶ μὲ μιὰ πλάγια κίνησι παραμε-

ρίξει τὸ αὐτόματο τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς. Ταυτόχρονα, τὸ δεξιό του χέρι, σφιγμένο, σὲ μιὰ μικρὴ ἀλλά ἀτσάλινη γροθιά, προσγειώνεται στὸ σαγόνι τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Γερμανὸς τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ κεφάλι του χτυπάει πάνω στὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου. Τὸ σῶμα του σκιρτάει ὀλόκληρο καὶ ὁ κατάσκοπος τοῦ Χίτλερ γλιστράει χάμω καὶ μένει ἀσάλευτος, μὲ τὶς αἰσθήσεις του χαμένες!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Σπίθας ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸν πιὸ κοντινὸ του, τοῦ ἐφαρμόζει μιὰ ἐξαρθρωτικὴ λαβὴ καὶ τὸν στέλνει νὰ βροντήσῃ πάνω στὸν τοῖχο, γιὰ νὰ χάσῃ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρὰ του τὶς αἰσθήσεις του. Πιὸ πέρα, ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Διαβολάκος θέτουν ἐκτὸς μάχης τὸν τρίτο ἀντίπαλο, μὲ μιὰ γροθιά ἢ πρώτη καὶ μὲ μιὰ κουτουλιά ὁ δεύτερος!

Ὁ τελευταῖος Γερμανὸς ὅμως προλαβαίνει καὶ πιέζει τὴ σκανδαλίη τοῦ πιστολιοῦ του καὶ οἱ ὑπόγειοι διαδρομοὶ καὶ αἶθουσες τῆς πυραμίδας ἀντηχοῦν θουερά ἀπὸ τὸν πυροβολισμό, σὰν νὰ εἶχε πυροβολήσῃ ἕνα κανόνι.

Σχεδὸν ἀμέσως, βιαστικὰ βήματα καὶ φωνές ἀκούγονται μέσα ἀπὸ τὰ δυὸ ἀνοίγματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν βγῇ οἱ Γερμανοί. Σίγουρα,

οἱ σύντροφοί τους, ἀναστατωμένοι ἀπὸ τὸν πυροβολισμό, ἔρχονται γιὰ νὰ δοῦν τί ἔχει συμβῆ.

— Δρόμο, παιδιά!, φωνάζει ὁ Γιδῶργος.

Καὶ ἀρχίζουν ὅλοι τους νὰ τρέχουν πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Μιὰ στιγμή πρὶν στρίψουν στὴν καμπὴ του, ἕνα αὐτόματο ἀρχίζει: νὰ τερετίζη πίσω τους καὶ σφαῖρες ἔρχονται νὰ περάσουν σὲ ἀπόστασι μερικῶν μόνον ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ σῶμα τους. Μιὰ φωνὴ οὐρλιάζει:

— Εἶναι τὸ Παιδί — Φάντασμα! Τὸ Παιδί — Φάντασμα καὶ οἱ φίλοι του! Δὲν πρέπει νὰ θγοῦν ἀπὸ ἐδῶ ζωντανοί! Ἐπάνω τους!

Τρεχαλητὰ ἀκούγονται πίσω ἀπὸ τὰ τολμηρὰ Ἑλλήνωνόπουλα. Τὰ τέσσερα παιδιὰ βάζουν ὅλα τὰ δυνατὰ τους. Ἄν πέσουν στὰ χέρια τῶν κατασκόπων τοῦ Χίτλερ μέσα στὴν πυραμίδα δὲ θὰ ξαναδοῦν πιὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου!

Στὸ βάθος τοῦ νέου διαδρόμου, ὅπου βρίσκονται, ὁ Γιδῶργος διακρίνει μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Πρέπει νὰ φτάσουν ἐκεῖ καὶ νὰ τὴν κλείσουν πίσω τους, πρὶν οἱ Γερμανοὶ στρίψουν στὴν καμπὴ τοῦ διαδρόμου καὶ τοὺς γαζώσουν μὲ τὰ ὅπλα τους.

— Γρήγορα, παιδιά!, φωνάζει. Πιὸ γρήγορα.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, ποὺ φαίνονται αἱ

ὄνες στοὺς μικροὺς φυγάδες, φτάνουν στὴν πόρτα, περνοῦν τὸ κατῶφλι τῆς καὶ τὴν κλείνουν μὲ ὀρμὴ πίσω τους. Τὴν ἐπόμενη στιγμή, τὸ τερέτισμα τῶν αὐτομάτων ἀντηχεῖ πάλι καὶ σφαῖρες ἔρχονται νὰ καρφωθοῦν στὸ χοντρὸ ξύλο τῆς πόρτας, ποὺ εἶναι ἐνισχυμένο μὲ μετάλλινα ἐλάσματα.

Μιά φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ ἔξω:

— Μὴν ἀνοίγετε τὴν πόρτα! Ἀμπαρῶστε τὴν ἀπὸ ἔξω! Δὲν κινδυνεύουμε τώρα πιά ἀπὸ τὰ καταραμένα αὐτὰ παιδιὰ! Τὸ δωμάτιο, ὅπου κλείστηκαν μόνοι τους δὲν ἔχει ἄλλη ἐξοδὸ! Τὸ ξέρεω αὐτὸ γιατί ἐξερεύνησα τοὺς διαδρόμους καὶ τίς αἰθουσες τῆς πυραμίδας, πρὶν ἐγκαταστήσουμε ἐδῶ τὸ ἀρχηγεῖο μας καὶ τοὺς ἀσυρμάτους. Θὰ πεθάνουν ἀπὸ πείνα καὶ δίψα! Καὶ ἀπὸ κάτι ἄλλο.. Θὰ φράξουμε καλὰ τίς χαραμίδες τῆς πόρτας καὶ θὰ πεθάνουν ἀπὸ ἀσφυξία, ἀπὸ τὴν ἑλλειψὶ ὀξυγόνου!

Ἀκούγεται μιὰ ἀμπάρα, ποὺ μπαίνει στὴ θέσι τῆς, ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος τῆς πόρτας. Ἐπειτα, ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο ἀντηχεῖ:

— Χά, χά, χά! Δὲν τὸ περριμένες ποτέ, Παιδι-Φάντασμα, νὰ θρῆς ἓνα τόσο ἄδοξο θάνατο, ἔ; Νὰ πεθάνης κάτω ἀπὸ τὴ γῆ σὰν τυφλοπόντικας καὶ νὰ σαπίσης μέ-

σα σ' ἓνα τάφο τῶν Φαραῶ! Χά, χά, χά!

Θαμμένοι Ζωντανοί

ΝΕΚΡΙΚΗ σιωπὴ ἀπλώνεται μέσα στὸ δωμάτιο. Ἐξω, ἀκούγονται τὰ θήματα τῶν Γερμανῶν, ποὺ ἀπομακρύνονται ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὸ κατόρθωμά τους. Ὁ Γιῶργος γυρίζει καὶ κυττάζει ἓναν - ἔνα τοὺς φίλους του καὶ λέει:

— Μὲ συγχωρεῖτε, παιδιὰ! Σᾶς παρέσυρα σ' αὐτὴ τὴν παγίδα χωρὶς νὰ τὸ θέλω!

— Μὴ λές ἀνοησίες, Γιῶργο!, ἀπαντᾷ ἡ Κατερίνα. Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι θὰ σκοτωθοῦμε ἀργὰ ἢ γρήγορα, στὸν πόλεμο ποὺ διεξάγουμε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδας μας καὶ τῆς ἐλευθερίας! Στὸ κάτω - κάτω ὅμως, δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζώμαστε! Ἴσως καταφέρουμε νὰ θγοῦμε ἀπὸ τὸν τάφο αὐτό!

— Δίκιο ἔχεις, λέει ὁ Γιῶργος.

Κυττάζει γύρω του, ἄλ-

λά αυτό δὲν τοῦ δίνει καμμιὰ ἐλπίδα. Δὲν ὑπάρχει πραγματικὰ ἄλλη πόρτα στὸ δωμάτιο αὐτό. Τέσσερις τοῖχοι μόνο σκεπασμένοι μὲ τοιχογραφίες. Τίποτ' ἄλλο. Κανένα ἄλλο ἀνοιγμα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία μπήκανε στὸ καταραμένο αὐτὸ δωμάτιο.

Στρέφει τὴν προσοχὴ του στὴν πόρτα αὐτή. Ἴσως μπορέσει νὰ τὴν ἀνοίξει. Λύνει ἓνα αὐτόματο τῶν Γερμανῶν ποὺ εἶχε πάρει μαζί του ὅταν τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ μὲ τὴν κἀννη του προσπαθεῖ νὰ παραβιάσῃ τὴν πόρτα. Δὲν κατορθώνει τίποτα. Ἀπὸ ἔξω ἓνα γέλιο τὸν κάνει νὰ χλωμιάσῃ ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀπόγνωση. Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ἀφήσει ἓνα φρουρὸ μπροστὰ στὴν πόρτα!

— Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ κάμετε τίποτε! λέει ὁ Γερμανὸς ἀπὸ ἔξω. Ἄν θέλετε νὰ ἀκούσετε μιὰ καλὴ συμβουλὴ, τινάξτε μόνοι σας τὰ μυαλά σας στὸν ἀέρα, πρὶν ἀρχίσουν τὰ μαρτύρια τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας καὶ πρὶν σωθῇ ὁ ἀέρας! Ἐφραξά τὴ χαραμίδα τῆς μηχανῆς, ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ ἓνα κινητῆρα, ποὺ παράγει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα γιὰ τοὺς ἀσυρμάτους μας. Σὲ λίγες ὥρες δὲ θὰ ὑπάρχῃ πιά οὔτε ἓνα μῦοιο ὀξυγόνου μέσα στὸν τάφο ὅπου κλειστήκατε μόνοι σας.

— Ἐχει δίκιο! μουρμου-

ρίζει ὁ Γιῶργος. Ἄς καθήσουμε χάμω καὶ ἄς κάνουμε οἰκονομία δυνάμεων, ὀξυγόνου καὶ φωτός! Σβήστε ὅλοι τὰ φανάρια σας! Ἄς καθήσουμε καὶ ἄς προσπαθῇσουμε νὰ βροῦμε κάποιον τρόπο νὰ βγοῦμε ἀπὸ δὴ μέσα μολοντὶ πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι δὲν ὑπάρχουν σοβαρὲς ἐλπίδες.

Τὰ παιδιὰ κάθονται ὅλα χάμω καὶ σβήνουν τὰ φανάρια τους. Μέσα στὸ μαῦρο σκοτάδι ποὺ τοὺς τυλίγει, βυθίζονται σὲ σκέψεις. Πῶς μποροῦν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν τάφο αὐτό; Ὑπάρχει κατένας τρόπος;

Ὁ Γιῶργος ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ, στὸν ἑαυτὸ του ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο. Θὰ μπορούσε ἴσως νὰ σπᾶσῃ ἓνα κομμάτι τῆς πόρτας πυροβολώντας στὸ ἴδιο σημεῖο ἀδιάκοπα μὲ τὸ αὐτόματο, μὰ τί μ' αὐτό; Εἰς τοὺς πυροβολισμούς του θὰ τρέξουν οἱ ἄλλοι Γερμανοὶ θὰ πετάξουν μέσα στὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴν τρύπα μιὰ χειροβομβίδα καὶ τὰ παιδιὰ θὰ μεταβληθοῦν σὲ μιὰ ἀμορφὴ μάζα!

Ξαφνικὰ μέσα στὴ νεκρικὴ σιωπὴ καὶ στὸ πυκνὸ σκοτάδι μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ: — Μανούλα μου! Πεθαίνω! Ξεφυχάω κιόλας ἀπὸ τὴν πείνα!

Εἶναι ὁ Σπίθας. Τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί, στὴ

σκέψι ότι τὸν ἔχουν κλείσει μέσα σὲ ἓνα δωμάτιο ὅπου εἶναι καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ δίψα, νοιώθει τὴν πείνα του νὰ πολλαπλασιάζεται. Τὸ στομάχι του διαμαρτύρεται. Ὁ λαιμός του ἔχει ξεραθῇ. Τὸ σῶμα του τρέμει ἀπὸ τὴ λιγούρα!

—Μανούλα μου! συνεχίζει. Μοῦρχειται νὰ δαγκώσω τὰ δάχτυλά μου ἀπὸ τὴν πείνα! Θά...

Σωπαίνει καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ξεφωνίζει:

—Μανούλα μου! Πῶς δὲν τὸ θυμήθηκα πρὶν; Οἱ τοιχογραφίες παριστάνουν ἀνθρώπους ποὺ μεταφέρουν φρούτα! "Αν εἶναι νὰ πεθάνω ἄς πεθάνω τουλάχιστον βλέποντας τρόφιμα, ἔστω καὶ ζωγραφιστά!

Ἀνάβει τὸ φανάρι του καὶ τὸ τοποθετεῖ χάμω ἔτσι ὥστε νὰ φωτίζει τὸν ἀπέναντι τοῖχο Φανερώνονται ἔτσι μερικὲς τοιχογραφίες ποὺ παριστάνουν πραγματικὰ ὑπηρέτες τῶν Φαραώ, ποὺ κρατοῦν ἢ μεταφέρουν φρούτα.

—ὦχ! κάνει ὁ Σπίθας μὲ λαχτάρα. Τὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ βλέπουν τὰ μάτια μου; Φαντάσου Σπίθα ὅτι αὐτὰ τὰ φρούτα εἶναι ἀληθινὰ καὶ ὅτι τὰ τρῶς! Μανούλα μου. Τὶ νόστιμα ποὺ εἶναι αὐτὰ τὰ ἀχλάδια! Καὶ αὐτοὶ οἱ χουρμάδες τί σοῦ λένε; Κι'

αὐτὲς οἱ μπανάνες; Νὰ τρῶ ἢ μάνα καὶ τοῦ παιδιοῦ της νὰ μὴ δίνη!

Ὁ Σπίθας ἀφήνει ἓνα θαυθὺ βογγητὸ καὶ συνεχίζει:

—Ἔτσι μοῦρχειται νὰ τὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ νὰ τὰ φάω!

—Μὰ εἶναι μόνο ἀσβέστης καὶ μπογιὰ! λέει ὁ Διαβολάκος. Κάθησε ἡσυχά, Σπίθα, καὶ ἀφήσέ μας νὰ σκεφτοῦμε!

—Καὶ ποιὸς σ' ἐμποδίζει νὰ σκεφτῇς; κάνει ὁ Σπίθας ἀγριεύοντας. Ἐστὺ κάτσε νὰ σκεφτῇς! Ἐγὼ θὰ σηκωθῶ νὰ χαϊδέψω λίγο τὰ φρούτα αὐτά, γιὰ νὰ παρηγορηθῶ κάπως! Σὲ πειράζει μήπως αὐτό;

Σηκώνεται καὶ πηγαίνει κοντὰ τὸν τοῖχο. Σταματᾷ ἐμπροστὰ στὴν εἰκόνα ἑνὸς Αἰγύπτιου, ποὺ καθισμένος σ' ἓνα θρόνο κρατᾷ μὴ λεκάνη γεμάτη διαφόρους καρπούς.

—Μανούλα μου! κάνει πάλι! Τὶ ὠραῖα φρούτα!

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ ἀγγίζει ἓνα ἀπὸ τὰ φρούτα αὐτά, ποὺ θρίσκεται στὴν κορυφή. Εἶναι ἓνας μεγάλος τροπικὸς καρπός, ποὺ ὁ ἀρχαῖος ζωγράφος ἔχει ἀποδώσει μὲ θαυμαστή τέχνη.

Καὶ τότε, καθὼς τὰ δάχτυλα τοῦ Σπίθα ἀγγίζουν τὸ φρούτο, συμβαίνει κάτι ἀπίστευτο καὶ καταπληκτικό...

Μυστική πόρτα

ΕΝΑ τρίξιμο ακούγεται και... ένα ὀρθογώνιο κομμάτι τοῦ τοίχου ὑποχωρεῖ ἀργά, σὰν μιὰ πόρτα πού τὴν ἀνοίγει κάποιος μὲ προφυλάξεις!

— Μανούλα μου! θογγάει ὁ Σπίθας.

— Θεέ μου! κάνουν τ' ἄλλα παιδιά.

Καὶ πετάγονται ὀρθία ἀνάβοντας τὰ φανάρια τους. Στέκονται μπροστὰ στὸν τοῖχο πού μετατοπίζεται μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη μὴν ξέροντας ἂν αὐτὸ πού βλέπουν εἶναι ὄνειρο ἢ πραγματικότης.

Ἡ μυστικὴ πόρτα ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνοίγῃ ἀργά. Πίσω τῆς διακρίνεται σκοτάδι. Ἐπειτα ἐνῶ τὰ παιδιά ἐξακολουθοῦν νὰ κυττᾶζουν κατὰπληκτα ἡ μυστικὴ πόρτα ξανακλείνει.

Τίποτε τώρα δὲν προδίδει τὴν ὑπαρξί τῆς. Κανένα μᾶτι ὅσο γυμνασμένο καὶ ἐμπειρο καὶ ἂν εἶναι δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τὸ μέρος

ὅπου θρῖσκεται ἡ πόρτα αὐτή.

— Σπίθα! λέει ὁ Γιώργος. Νὰ σέ φιλήσω! Μᾶς ἔσωσες ὅλους μὲ τὴν πείνα σου. Σίγουρα ἡ πόρτα αὐτὴ ὀδηγεῖ σὲ κάποια ἐξοδο! Καὶ εἶναι ἀγνωστὴ στοὺς ἀνθρώπους χιλιάδες χρόνια τώρα, γιατί ποῖος θὰ σκεφτόταν ν' ἀγγίξῃ τὸν καρπὸ αὐτό; Μόνο ὁ Σπίθας θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ κάτι τέτοιο! Ἀγγίξε πάλι τὸν ἴδιο καρπὸ Σπίθα. Μόλις ἀνοίξῃ ἡ πόρτα θὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα πρὶν αὐτὸ θρῖ τὸν καιρὸ νὰ ξανακλείσῃ.

Ὁ Σπίθας σηκώνει πάλι τὸ χέρι του καὶ ἀγγίζει τὸ ἐξωτικὸ φρούτο. Τὸ ἴδιο τρίξιμο ξανακούγεται καὶ ἡ μυστικὴ πόρτα πάλι ἀρχίζει ν' ἀνοίγῃ. Τὰ παιδιά περνοῦν γοργὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της καὶ θρῖσκονται μέσα σὲ ἓνα πολὺ χαμηλὸ καὶ στενὸ διάδρομο. Ἡ πόρτα ξανακλείνει πίσω τους. Στὸ φῶς τῶν φαναριῶν τους τὰ παιδιά ἀρχίζουν νὰ θαδίζουν μὲ προφυλάξεις.

Ὁ διάδρομος εἶναι καμπύλος. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Γιώργος καταλαβαίνει ὅτι ὁ διάδρομος αὐτὸς κάνει τὸ γύρο τῆς θάλασσας τῆς πειραμιδῆς. Πού καταλήγει ὁμως;

Τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὴν παίρνει ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὅταν τὰ παιδιά σταματοῦν μπροστὰ σὲ ἓνα τοῖχο.

Ὁ διάδρομος δὲν ἔχει ἄλλου ἔξοδο! Ἡ ἀπόδρασίς τους ἀπὸ τῆ φυλακῆς, ὅπου εἶχαν κλεισθῇ μόνον τους δὲν εἶναι ἀπόδρασις! Εἶναι καὶ πάλι φυλακισμένοι! Καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν ἀπὸ τῆ δίψας καὶ τὴν πείνας!

Ὅσο καὶ ἂν εἶνα τραγική καὶ ἀπελπιστική ἡ θέσις τους, τὸ μυαλὸ τοῦ Γιώργου δὲν παύει νὰ λειτουργῇ ἡρεμα καὶ ψυχρά. Γιατὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι κατασκεύασαν τὸ διάδρομο αὐτὸ καὶ μπῆκαν στὸν κόπο νὰ τοποθετήσουν μέσα στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο τὴ μυστικὴ πόρτα; Δὲν θὰ εἶχε κανένα νόημα αὐτὸ ἂν ὁ διάδρομος ἦταν πραγματικὰ τυφλὸς καὶ δὲν ὠδηγοῦσε πούθενά. Λογικὸ εἶναι λοιπὸν νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅτι ὑπάρχει κάποια ἄλλη μυστικὴ πόρτα. Ποῦ ὅμως; Ὁ διάδρομος ἔ-

χει μῆκος ἑκατὸ περίπου μέτρων καὶ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἐξετάσῃ κανεὶς τοὺς τοίχους. Δὲν εἶναι εὐκόλο ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀδύνατο.

— Παιδιά! λέει στοὺς φίλους του τὸ Παιδί - Φάντασμα. Ἀκοῦστε με μὲ προσοχή. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐδῶ μέσα μιὰ ἄλλη μυστικὴ πόρτα. Θὰ ψάξουμε νὰ τὴν βροῦμε. Ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία μας! Ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Διαβολάκος θὰ ἐξετάσουν τὸ δεξιὸ τοῖχο καὶ ἐγὼ μὲ τὸ Σπίθα τὸν ἀριστερό. Ἄν ἀποτύχου με, θὰ ἐξετάσουμε ὅλοι μαζί τὸ πάτωμα. Ἴσως χρειαστοῦν ὥρες γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή, μὰ δὲν ἔχουμε ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας. Ἐμπρός!

Καὶ ἀρχίζουν τὴ δουλειά, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀγωνία...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΒΙΒΛΙΑ ΦΤΗΝΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Βιβλία φτηνὰ καὶ μὲ περιεχόμενον θαυμάσιο, πού θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ περάσετε ὑπέροχα τὶς καλοκαιρινὲς διακοπές σας, θὰ βρῆτε στὰ γραφεῖα τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», Λέκκα 22, Ἀθήναι (125). Μὴν παραλείψετε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, πρὶν φύγετε γιὰ τὴν ἐξοχή.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 5ον — Τόμος 29 — Άριθ. τεύχους 225 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 Άθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασυλείου, Ταταούλων 27, Ν. Σμύρνη.
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:

Συνδρομαί έξωτερικοῦ:

Έτησία δρχ. 100
Έξάμηνος » 55

Έτησία δολλάρια 5
Έξάμηνος » 3

Τò έπόμενο τεῦχος, τò 226, πού κυκλοφορεῖ τήν έρχό-
μενη έβδομάδα μέ τόν τίτλο

Ο ΣΠΙΘΑΣ ΚΑΙ Η... ΜΟΥΜΙΑ

θά συναρπάσῃ μέ τὰ γεμάτα άγωνία καί ήρωϊσμό έπεισό-
διά του! Τά τέσσερα Έλληνόπουλα συνεχίζουν μέσα στά
δάθη τής πυραμίδας, τόν άδυσώπητο πόλεμό του έναντίον
τών έχθρών τής πατρίδας τους καί ό Σπίθας συμπλέκεται
μέ μία μούμια πού έχει άγριες διαθέσεις έναντίον του!

Τò τεῦχος 226 είναι ένα σωστό υπερτεῦχος!

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ 1814. Η ΧΙΛΗ ΕΧΕΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣΕΙ ΚΑΙ ΖΗΤΕΙ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ. ΜΑ Η ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΕΞΤΕΙΛΕ ΣΤΡΑΤΟ ΝΑ ΥΠΟΤΑΞΗ ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΤΟΥ ΕΧΟΥΝ ΕΝΘΩΝ Σ' ΕΝΑ ΠΟΤΑΜΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΣΑΝΤΙΑΓΚΟ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗΓΕΙΑΝ 2 ΧΙΛΙΑΝΟΝ ΤΟΥ ΡΕΝΑΡΝΤΟ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΛΟ.....

ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΘΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΝ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΡΕΝΑΡΝΤΟ... ΑΜΦΙΒΑΛΛΩ ΑΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΣΟΥ ΚΡΑΤΗΣΟΥΝ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥΣ!

ΜΗ ΦΟΒΑΣΑΙ ΚΑΜΠΑΛΟ... ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ...

ΕΝΩ Ο ΚΑΜΠΑΛΟ ΦΕΥΓΕΙ...

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΟΣΤΟ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ ΡΕΝΑΡΝΤΟ... ΜΑ ΔΕΝ ΕΧΩ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΑΛΟ.. ΕΙΣΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ ΟΤΙ ΘΑ ΠΟΛΕΜΗΣΗ;

ΕΛΠΙΖΩ ΔΙΟΤΙ ΠΟΛΕΜΗΣΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΧΙΛΗΣ...

ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΩΙ...

ΣΤΡΑΤΗΓΕ! ΚΥΤΑΞΕΤΕ... ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΛΟ ΑΠΟΧΟΡΟΥΝ...

ΓΡΗΓΟΡΑ! ΜΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΕΜΕ ΜΕ ΔΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΑΝΔΡΕΣ ΑΧΤΟΥΣ ΠΟΥ ΕΦΟΥΓΑΝ, ΠΡΙΝ ΜΑΣ ΕΠΙΤΕΘΟΥΝ ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ.

ΑΝΑΤΥ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...